

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Β. ΜΠΛΑΣΚΟ-ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΔΑ

ΩΜΑΛΕΟΣ, νέος, όμορφος και πλούσιος, ευγενής σαν πρίγκιπας και δυνατός σαν λιοντάρι, ο Δόν Σάντσο ήταν το καλύτερο παλληκάρι του τόπου. Είχε το όμορφότερο άλογο της 'Ανδαλουσίας, το καλύτερο ξιφος του Τολέδο και στο ενεργητικό του τόσες κληρονομές μονομαχιές, όσες κανένας άλλος Ισπανός της εποχής του. Είχε ακόμα κι ένα κομμάτι τιμίο ξύλο. Και μόνο ένα πράγμα του έλειπε του Δόν Σάντσο. Ένα πράγμα που θα συνεπλήρωνε την ευτυχία του, που θα τούδινε τη δύναμη να κατακτήσει όλον τον κόσμο: Η αγάπη, ή ωραία φρενιάδα

Μάταια ή ωραϊότερος και πλουσιότερος κινός και δεσποινίδες των δύο Καστιλιών, της Καταλονίας, των 'Αστουριών και της 'Ανδαλουσίας, της Ναβάρρας και της 'Αραγωνίας στέναζαν γι' αυτόν... Καμιά δεν μπόρεσε να κινή την καρδιά του Δόν Σάντσο να χτυπήσει! Κι' όμως αυτός έβρισκε απ' την επιθυμία ποζιαιγε την καρδιά του. Έννοιαθε την ανάγκη γ' αγάπη!

Μιά ταγγάνα που διάβασε κάποτε τη μοίρα του Δόν Σάντσο μέσα στην παλάμη του, του είπε:

— Θά αγαπήσεις την πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου! Έτρεξε λοιπόν ο Δόν Σάντσο, έτρεξε καθολάρας από βασίλειο σε βασίλειο κι' από χώρα σε χώρα, ζητώντας τον άρραστο έρωτα.

Ένα βράδυ ο Δόν Σάντσο φιλοξενήθηκε στον πύργο του Βελασάο, στην 'Αστορία. Στον πύργο είχαν γιορτή. Θά έδιναν τον τίτλο του Ιππότη στο γιό του πυργοδοστού, τον 'Ιντάλιγχο.

Υποδεχτήκανε τον Δόν Σάντσο καθώς άρμυζε σ' ένα Ιππότη και του δώσανε τιμητική θέση στον μικρό ναό του πύργου, κατά την τελευταία της στήριξης.

Εκεί, μέσα στο ναό, ο Δόν Σάντσο, στο φως χιλιάδων κερών, είδε με τα μάτια του, δισεπίδοτον ανέπλοστο, εκείνο που ή καρδιά του λαχταρούσε τόσον καιρό... Πάνω στο βωμό ήταν τοποθετημένη ή εικόνα μιας άγιας πιδ όμορφης κι' απ' την Παναγία του Ντά Βίντοα.

«Βέβαια, σκέφθηκε ο Δόν Σάντσο, κάποια γυναίκα θά χρησιμοποιε για μοντέλο στον καλλιτέχνη ποδέρτισε την Παναγία αυτή. 'Ε, λοιπόν, αυτή τη γυναίκα πρέπει με κάθε θυσία να τη βρω και να την κάνω κι' αγάπη μου.»

Μόλις τελείωσε ή τελευταία, πλησίασε τον πατά που ελόγοισε την πανολία του νέου Ιππότη, και τον φώτισε, με τρόπο, αν ήξερε ποια ήταν και σε ποιά χώρα κατοικούσε ή γυναίκα εκείνη που ποζαρε στον καλλιτέχνη που ζωγράφισε τη Θεοτόκο.

Ο πατάς του έδωσε πρόβλημα όλες τις πληροφορίες που χρειαζόταν, κι' ο Δόν Σάντσο έφυγε αυτή την ίδια νύχτα από τον πύργο.

Απ' τα φαράγγια της 'Αστορίας έφτασε με τ' άλογο του στις πεδιάδες της Φλαμανδίας. Κάπου εκεί ζούσε ο ζωγράφος που έκανε την υπέροχη εικόνα της άγιας, με την παράξενη όμορφιά.

Ρωτώντας πάντα ο Δόν Σάντσο, έφτασε στο σπίτι του ζωγράφου. Χτύπησε και του άνοιξε μια νέα κόρη, που ή όμορφιά της ήταν έξοχαιωτική.

«Ω! Αυτή είναι το μοντέλο της εικόνας!...», σκέφθηκε ο Δόν Σάντσο.

- Τι ζητάς, ξένη; ρώτησε ή κόρη με την άγγελική φωνή της.
- Πώς σε λένε, νέα μου;
- Τούδα, με λένε... 'Αλλά τί ζητάς;
- Τόν πατέρα σου, όμορφη Τούδα, απάντησε ο Δόν Σάντσο, κωτώντας την κατάματα.
- Ένας σεβάσιμος γέρος, ο πατέρας της νέας, κατέβηκε και ήτοδέχτηκε τον ξένο.

Ο Δόν Σάντσο, χωρίς πολλές περιστροφές, του είπε άμέσως τί γύρευε:

- Είμαι ο Ιππότης Δόν Σάντσο από την Καταλονία και ζητώ να μου δώσης την κόρη σου γυναίκα.
- Πολύ άργά ήρθες, του άπορώθηκε ο γέρος. 'Η κόρη μου άγαπά τον καλύτερο από τους μαθητάς μου, τον Γεράρδο, στον οποίο και ήσποξέθηκα ότι θα την δώσω γυναίκα.

Μάταια ο Δόν Σάντσο προσπάθησε να μεταπειθεί τον γέρο-ζωγράφο. Αυτός είχε δεθεί με τον λόγο ποδύωσε. Κι' έξ' άλλου, ή κόρη του αγαπούσε τον Γεράρδο.

Έτσι, ο Δόν Σάντσο έφυγε πικραμένος και με βαρεία την καρδιά. Δεν είχε προχωρήσει όμως και πολλά βήματα, όταν είδε να έρχεται κατεπάνω του ένας νέος. Ξάν από ένστολο, ο Δόν Σάντσο αναγνώρισε άμέσως τον νέο αυτόν. Ήταν ο Γεράρδος.

Έσφιξε άμέσως δυνατά τη λαβή του ξιφους του και πήρε την προκλητική στάση του μονομάχου. 'Αλλά, δυστυχώς, ο Γεράρδος ήταν άοπλος...

Τότε ο Δόν Σάντσο πήγε κοντά του και άρραζώντας τον από τον ώμο, του είπε: — Άκουσε, φίλε μου, έμολόγησε ότι δεν αγαπάς με την καρδιά σου την Τούδα!

Ο νέος καλλιτέχνης τά είχε χαμένα. Κι' ο Ιππότης έξακολούθησε με την ίδια τωραχή, με την ίδια τρεμυδία του πόθους στη φωνή του:

— Είμαι βέβαιος ότι δεν την αγαπάς την Τούδα. Γιατί, αν την αγαπούσες πραγματικά, θα σούελεγε ή καρδιά σου ότι κι' εγώ της άγαπάω. Έγώ σε κατάλαβα άμέσως. Έγώ έσο δεν μ' άνεγνωρίσες. Αυτό φανερώνει ότι δεν αγαπάς την Τούδα... Λοιπόν, παραχώρησε την σε μένα, που δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτήν. Θέλεις να γινης βαρώνος στην Καστίλλια; Θέλεις να σου δώσω την βαρονίδα μου με τέσσερες πόργους; Αν δεν σου φταίνε αυτή μου ή παραχώρηση, θα σου δώσω και κι' πολλά άλλα. Σου δίνο ότι έχω και δεν έχω, άρζει μόνο να φύγης άμέσως και να μη μπής πια σ' αυτό το σπίτι...

Έτσι, ο Δόν Σάντσο χάρισε στο φτωχό ζωγράφο όλες του τις γαίες. Όλα του τά τιμάκια, τους είκοσι πόργους του δουικαίου στέμματος του και ότι άλλο είχε, κι' ο ζωγράφος δέχτηκε να άπαρηφή την Τούδα.

Κάτω από τους θόλους του γειτονικού κρασοπολείου, ο Ιππότης με τη φλογερή αγάπη και ο έπιεραξ έραστής υπάγραψαν, με το αίμα τους, το συμφωνητικό τους. Ο ζωγράφος άρχιστηκε να φύγη άμέσως με το άλογο του Δόν Σάντσο. Κι' ο Δόν Σάντσο, γεμάτος χαρά για την έπιτυχία του, ξαναπήγε στο σπίτι του γέρον ζωγράφου.

— Άκουσε, του είπε μόλις μπήκε μέσα. 'Η Τούδα είναι δική μου! Αναβάστε το έγγαμο ατό. Ο Γεράρδος έφυγε. Άπερηθήκε την Τούδα.

Μόλις ή Τούδα άκουσε αυτά τά λόγια, είπε στον ξένο: — Κατάλαβαίνω πώς μ' αγαπάς, Ιππότη Δόν Σάντσο, αλλά εγώ δεν σ' αγαπάω... Άλλοίμονο!... Δεν μπορώ σ' αγαπήσω δυό φορές.

— Όμορφη Τούδα, θα κι' αγάπησής! σούαξε ο Δόν Σάντσο, κι' έπιασε τρέμοντας τη νέα από το χέρι. — Έκείνη όμως τινάχτηκε πίσω και του φώναξε έξαγριωμένη:

— Όχι! Δεν σ' αγαπάω, Ιππότη Δόν Σάντσο. Σε μισώ!... Σε μισώ βαθιά! Άκούσε;... 'Ηθελε άπορώσει με σεωστισής την ευτυχία μου, κακέ δαιμόνα!... Ποι έινε ο άρραδωναστικός μου; Τι τον έκανες; Με τά χρήματά σου διέφθειρες έκείνον και τώρα με τά χρήματα θέλεις ν' άγοράσης κι' έμένα;...

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ή νέα σκότασε το ποδσωπό της με τά χέρια της κι' αναλύθηκε σε άτελείωτα αναφυλητά.

Τότε ο Ιππότης Δόν Σάντσο γονάτισε μπροστά της.

— Σ' αγαπάω, Τούδα, είπε με χείλη κάτωχωρα από συγκίνηση. Σ' αγαπάω τρελλά... Για σένα θυσίασα όλη την περιουσία μου... Για σένα και τη ζωή μου να θυσιάσω, αν θέλεις. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς σεένα, Τούδα!... Χρόνια σε έζηπούσα, αγάτη μου, γυρίζοντας τον κόσμο. Σ' έβλεπα στα όνειρά μου. Και να που σε βρήκα, τέλος, λατρευτή μου...

Η Τούδα σήκωσε το κεφάλι της και με σταθερή κι' άργη φωνή είπε:

— Φύγε, φύγε! δυστυχισμένη!... Πήγαινε να βρής τη λημονία. Μην περμιένεις τίποτα πια από μένα. Έγώ είμαι πεθαμένη πια, για όλο τον κόσμο...

Ο Δόν Σάντσο σηκώθηκε άπάνω τευτώνοντας το ρομαλέο κοριμό του. Τράβηξε το σταθί του και άκουμπώντας το στα γόνατά του, το έσπασε.

— Δεν είμαι άξιος να φορώ αυτό το σταθί, αφού δεν έχω το θάρρος να το μπήξω στα σπλάχνα μου!...

Υστερα βγήκε σκυφτός και λυπημένος απ' το σπίτι του ζωγράφου. Πήρε άργά-άργά τον δρόμο, βαδίζοντας μέσα στον άτέραντο κάμπο, ενώ ή δύση έρχιχνε τις τελευταίες της ματωμένες αναλαμπές κι' έτεπτε θλιβερό και πένθιμο το βράδυ...